

samlevende Ægtefælle giver sin Tilslutning dertil og" skal udgaa, fordi det vilde være for svært for en Hustru at give et saadant Samtykke, og det tidt vilde kunne hævne sig.

I Ændringsforslagene til §§ 89 og 109 foreslaas det, at „Frederiksberg“ udgaa. Dernæst foreslaas det, at der i § 96, Stykke a, tilføjes „eventuelle“ foran Ordet „Udgifter“. Man har nemlig ment, at der ingen Udgifter vilde blive, naar Valget foretages af Kommunalbestyrelsen, men for at være paa den sikre Side har man nøjedes med at tilføje Ordet „eventuelle“. Fremdeles foreslaas det, at Ordet „Frederiksberg“ udgaa af Paragraffens 3die Stykke.

Ændringsforslag Nr. 39 til § 108 gaar ud paa at ændre 1922 til 1923, hvilken Ændring er en Selvfølge. Endvidere foreslaas det, at der i samme Stykke, 2den Linie, efter „forinden“ sættes Komma og tilføjes „og disse Valg gælder indtil 1. April 1925“. Jeg glemte vistnok at nævne ved Omtalen af det første Ændringsforslag til § 2, at Tiden er ændret fra 1. Januar til 1. April. Dette er sket, fordi det, naar Valget skal følge efter de kommunale Valg, vil være rigtigt, at det gælder fra 1. April. Der vil blive en Overgangstid mellem det første Valg og det førstkommende kommunale Valg, hvorfor denne Bestemmelse er foreslaaet indsat i § 108. — Endelig er det foreslaaet, at § 113 udgaa, fordi den ikke længere har nogen Betydning.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme for de foreslaaede Ændringer.

Steincke: I al Almindelighed er det jo ikke Skik her i Tinget, at andre end Udvalgets Ordfører, naar Udvalget er enigt, tager Ordet ved en Sags anden Behandling, men ligesom det i og for sig er naturligt ved Behandlingen af Love af principiel Betydning eller ved mere indgribende Spørgsmaal, at de forskellige Partiers Ordførere gør Rede for vedkommende Partiers Stilling, er der i dette Tilfælde den særlige Grund til at tage Ordet, at der netop overfor dette Lovforslag er opnaaet Enighed til Trods for, at Socialdemokratiet paa flere og afgørende Punkter vilde have stemt for en anden Ordning, hvis det havde haft Magt, som det har Agt. Naar jeg har bedt om Ordet, er det altsaa ikke for at repetere den ærede Udvalgsordførers udførlige Detailgennemgang af Ændringsforslagene eller overhovedet for at fordybe mig i de Enkeltheder, om hvilke der er opnaaet Enighed i Udvalget, men for at begrunde vor almindelige Tilslutning til Forslaget og

gøre Rede for, hvorledes det opnaaede Resultat staar til de Krav, jeg ved Sagens første Behandling stillede til en ny Værgeraadslov, hvor jeg selvfølgelig som Medlem af den tidligere Kommission navnlig drog en Sammenligning mellem Kommissionens Forslag og det af den højtærede Justitsminister fremsatte.

Forinden jeg imidlertid gaar ind paa denne Redegørelse, som jeg skal gøre kort, vil jeg gerne forudskikke den Bemærkning, idet jeg i øvrigt kan henvise til Mindretallets Udtalelser i Betænkningen, at naar vi overhovedet er naaet til Enighed i Udvalget, skyldes dette i første Række den Imødekommenhed og Fordragelighed, der har været vist fra alle Sider, ikke mindst af Udvalgets ærede Formand og Ordfører og af den højtærede Justitsminister, som begge fortjener Tak for de Bestræbelser, der stadig har været udfoldet for at opnaa den størst mulige Enighed om den saglig set bedst mulige Løsning indenfor det Omraade, hvor Enighed overhovedet var mulig. Og denne Tak vil jeg gerne fremsætte til Trods for, at jeg hverken nu eller senere vil lægge Skjul paa, at det paa flere Omraader har været en Skuffelse, at de principielle Uoverensstemmelser har vist sig at være saa afgørende, at man ikke er kommet længere, end man er kommet, at man ikke har naaet til, hvad jeg forstaaer ved en rationel Ordning. Men Sorrow og Glæde de vandre til Hobe, og naar alt kommer til alt, tror jeg ikke, at der for os som Mindretal og Oppositionsparti egentlig er særlig Grund til at give Sorgen alt for frit Løb ved det opnaaede Resultat, som jeg nu ganske kort skal betragte.

I den Tale, jeg holdt ved denne Sags første Behandling her i Tinget den 6. April i Fjor, udtalte jeg, at skulde man naa dertil, at man samtidig fik en rationel Ordning og en Lov, som kunde skabe Tillid i Befolkningen til Værgeraadsinstitutionen og dens Virksomhed, maatte man særlig lægge Vægt paa, at 5 Hovedformaal, der alle krævede væsentlige Ændringer i den gældende Lov af 1905, i Hovedsagen blev opfyldt, og jeg nævnte som disse Hovedformaal, at for det første maatte Værgeraadet selv have en mere folkelig Basis, saaledes at den almindelige Befolkning kunde nære Tillid til Institutionen, for det andet maatte Værgeraadene Myndighed og Selvstyre udvides og Overværgeraadets indskrænkes betydeligt, for det tredje burde hele Værgeraadsinstitutionen sortere under det Ministerium, som i øvrigt varetager den almindelige offentlige Forsorg her i Landet, for det fjerde burde den gæl-